

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ

Σ Ο Ν

Πρώτη ημέρα του Νοέμβρη σήμερα, άρα κάποιος θα πεθάνει.

Ακόμη και κάτω από έναν τόσο λαμπερό ήλιο, η παγερή, φθινοπωρινή θάλασσα έχει χρώματα νυχτερινά: βαθύ μπλε, μαύρο, καφετί. Οι αμέτρητες οπλές των αλόγων φτερονοχοπούν την άμμο, σκαρώνοντας σχέδια που αλλάζουν διαρκώς.

Οι αναβάτες καβάλα στ' άλογά τους τρέχουν στην παραλία, σ' ένα μονοπάτι που αγνοφαινεται ανάμεσα στα μαύρα νερά και στους απόκρημνους βράχους από κιμωλία. Τελείως ακίνδυνος δεν είναι ποτέ αυτός ο τόπος, αλλά και ποτέ τόσο επικίνδυνος όσο σήμερα, ημέρα των αγώνων.

Κάθε χρόνο τέτοια εποχή ζω μόνο και μόνο για να βρίσκομαι στην παραλία. Τα μάγουλά μου καίνε, έτσι όπως τα μαστιγώνει ο αέρας με την άμμο. Οι μηροί μου με τσουίζουν, έτσι όπως τρίβονται πάνω στη σέλα. Τα μπράτσα μου με πονάνε καθώς προσπαθώ να συγκρατήσω ένα άλογο κοντά στα εννιακόσια κιλά. Έχω ξεχάσει πώς είναι

να μην κρυώνεις, να χορταίνεις ύπνο και ν' ακούς να φωνάζουν το όνομά σου ήρεμα και απαλά κι όχι σαν κραυγή που έρχεται από πέρα μακριά, από αχανείς εκτάσεις άμμου.

Αισθάνομαι τόση ζωντάνια μέσα μου!

Κατευθύνομαι με τον πατέρα μου προς τα βράχια, όταν ένας από τους υπεύθυνους των αγώνων με σταματάει. Μου λέει: «Σον Κέντρικ, είσαι δέκα χρονών παιδί. Μπορεί να μην το έχεις καταλάβει ακόμη, αλλά υπάρχουν πιο συναρπαστικοί τρόποι να πεθάνεις απ' ό,τι εδώ, σε τούτη την ακτή».

Ο πατέρας μου κάνει μεταβολή και τον βουτάει σαν να έχει να κάνει με ατίθασο άλογο. Λογομαχούν για λίγο σχετικά με τους περιορισμούς ως προς την ηλικία όσων συμμετέχουν στον αγώνα. Ο πατέρας μου κερδίζει.

«Αν ο γιος σου σκοτωθεί» λέει ο άντρας «το κρίμα στον λαιμό σου».

Ο πατέρας μου δεν μπαίνει καν στον κόπο να του απαντήσει. Απομακρύνεται με το *ίσκα* του.

Καθώς κατηφορίζουμε προς τη θάλασσα, άντρες κι άλογα μας στριμώχνουν, μας σπρώχνουν. Ένα άλογο αναστηκώνεται στα δυο μπροστινά του πόδια, γλιστρώ από κάτω του, ο αναβάτης εκτινάσσεται πίσω απ' όλους τους άλλους. Εγώ αλώβητος, κοιτάζω τη θάλασσα περικυκλωμένος από τα *κάπειλ ισκα* – τα άλογα της θάλασσας. Άλογα σε όλα τα χρώματα που έχουν τα βότσαλα στην ακρογιαλιά: μαύρα, κόκκινα, χρυσαφιά, άσπρα, κρεμ, γκρίζα, μπλε. Στα χαλινάρια τους οι άντρες κρεμούν κόκκινες φούντες και μαργαρίτες για να ξερχίσουν τον κίνδυνο που κρύβει η σκοτεινή θάλασσα του Νοέμβρη – όμως εγώ δεν θα εμπιστευόμουν ποτέ μια χούφτα πέταλα να μου σώσει τη ζωή. Την προηγούμενη χρονιά ένα άλογο της θάλασσας,

παρ' όλα τα καμπανάκια και τα λουλούδια που είχε κρεμασμένα πάνω του, σχεδόν ξερίζωσε το μπράτσο ενός ιππέα.

Αυτά τα άλογα δεν είναι συνηθισμένα. Φόρτωσέ τα φυλαχτά, κράτησέ τα μακριά απ' τη θάλασσα, αλλά σήμερα στην παραλία μη διανοηθείς να σταθείς με την πλάτη σου γυρισμένη σ' αυτά.

Μερικά είναι καταϊδρωμένα. Στα χείλη και στο στήθος τους τρέχει ένας ιδρώτας όλο αφρούς, σαν τον αφρό των κυμάτων, κρύβει τα δόντια που αργότερα θα ξεσκίσουν την ανθρώπινη σάρκα.

Αυτά τα άλογα είναι πανέμορφα και θανατηφόρα· ζουν για να μας αγαπούν και να μας μισούν.

Ο πατέρας μου με στέλνει να πάρω από τους υπεύθυνους του αγώνα το υπόσαγμα και το περιβραχιόνιό του. Από το χρώμα που έχει το ύφασμα θα μπορούν οι θεατές ψηλά από τα βράχια να αναγνωρίζουν τον πατέρα μου· αν και για τη δική του περίπτωση δεν φαίνεται απαραίτητο, με αυτό το λαμπερό κόκκινο τρίχωμα που έχει ο επιβήτορας του.

Οι υπεύθυνοι μου λένε: «Α, ο Κέντρικ» –που είναι και το δικό μου και του πατέρα μου το όνομα– «θα πάρει το κόκκινο χρώμα».

Καθώς επιστρέφω στον πατέρα μου, ένας αναβάτης με χαιρετάει: «Γεια χαρά, Σον Κέντρικ». Είναι μικροσκοπικός και νευρώδης, το πρόσωπό του μοιάζει σαν σμιλεμένο σε βράχο. «Ωραία μέρα για κούρσα!» Κολακεύομαι που με χαιρετάει σαν να είμαι ενήλικας. Σαν να ανήκω εδώ πέρα. Γνέφουμε ο ένας στον άλλον και μετά εκείνος στρέφεται και πάλι στο άλογό του για να τελειώσει το σέλωμα. Η μικρή αγωνιστική σέλα του είναι χειροποίητη, κι όπως ο ιππέας σηκώνει το πτερύγιο για το τελικό σφίξι-

μο της ζώνης, βλέπω πάνω στο δέρμα της σέλας χαραγμένα τα λόγια: *Οι νεκροί μας πίνουν τη θάλασσα.*

Νιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται τη στιγμή που δίνω το ύφασμα στον πατέρα μου. Κι εκείνος δείχνει αναστατωμένος. Μακάρι να ίππευα εγώ στη θέση του.

Για τον εαυτό μου είμαι σίγουρος.

Ο κόκκινος *ίσκα* είναι ανήσυχος και ρουθουνίζει, τα αυτιά του ολόρθα, όλο ανυπομονησία. Είναι πολύ ζεστός σήμερα. Θα είναι γρήγορος, δύσκολα θα συγκρατείται.

Ο πατέρας μου μου δίνει να κρατήσω τα γκέμια ώστε να μπορέσει να βάλει κάτω από τη σέλα του αλόγου του το κόκκινο ύφασμα. Γλείφω τα χείλη μου –έχουν μια γεύση από αλάτι– και παρακολουθώ τον πατέρα μου να τυλίγει το ασορτί περιβραχιόνιο γύρω από το μπράτσο του. Κάθε χρόνο τον παρακολουθώ, κάθε χρόνο το έδενε με χέρι σταθερό· φέτος όμως όχι. Τα δάχτυλά του είναι αδέξια, ξέρω πως τον φοβάται τον κόκκινο επιβήτορα.

Το έχω ιππεύσει κι εγώ αυτό το καπλ. Καβάλα στη ράχη του, με τον άνεμο να με δέρνει αλύπητα, το έδαφος να τραντάζεται, τη θάλασσα να βρέχει τα πόδια μας, δεν κουραζόμασταν ποτέ.

Σκύβω στο αυτί του επιβήτορα, σχηματίζω με το δάχτυλο έναν κύκλο από τα δεξιά προς τα αριστερά πάνω από το μάτι του, και ταυτόχρονα του ψιθυρίζω μαλακά στο αυτί.

«Σον» κάνει απότομα ο πατέρας μου και το κεφάλι του καπλ τινάζεται τόσο απότομα που παραλίγο να χτυπήσει το δικό μου. «Γιατί βάζεις τόσο κοντά του το πρόσωπό σου; Θαρρείς πως δεν είναι πεινασμένο; Λες να δείχνεις πιο ωραίος με το πρόσωπο μισοφαγωμένο;»

Εγώ όμως κοιτάζω τον επιβήτορα κατάματα, κι εκείνος μου ανταποδίδει το βλέμμα, αποστρέφοντας ελαφρά

το κεφάλι του από μένα. Ελπίζω να θυμάται αυτό που του είπα: *Μη φας τον πατέρα μου.*

Ο πατέρας μου ξεροβήχει και λέει: «Νομίζω πως τώρα πρέπει να πηγαίνεις. Έλα εδώ και...» Με χτυπάει στον ώμο κι αμέσως μετά καβαλικεύει.

Δείχνει μικρόσωμος και σκοτεινός πάνω στην πλάτη του κόκκινου επιβήτορα. Τα χέρια του τραβάνε από τώρα ασταμάτητα τα χαλινάρια στην προσπάθειά του να κρατήσει το άλογο ακίνητο. Η κίνηση στρίβει τη στομίδα στο στόμα του αλόγου, εκείνο κουνάει το κεφάλι του πέρα δώθε. Εγώ δεν θα το έκανα έτσι, αλλά δεν είμαι εγώ που το ιππεύω.

Θέλω να πω στον πατέρα μου να έχει στον νου του πως ο επιβήτορας τρομάζει από τη δεξιά πλευρά και πως έχω την αίσθηση πως βλέπει καλύτερα από το αριστερό του μάτι, αλλά αντί γι' αυτό λέω: «Θα σε δω στο τέλος». Γνέφουμε ο ένας στον άλλον σαν να είμαστε ξένοι – άπειροι κι αμήχανοι με τους αποχαιρετισμούς.

Παρακολουθώ την κούρσα από τα βράχια, όταν ένα γκρίζο ίσκα αρπάζει τον πατέρα μου από το μπράτσο και μετά από το στήθος.

Για μια στιγμή τα κύματα δεν φτάνουν στην ακτή, οι γλάροι πάνω από τα κεφάλια μας δεν φτεροκοπούν, ο τραχύς αέρας στα πνευμόνια μου μένει ασάλευτος.

Το γκρίζο άλογο της θάλασσας αρπάζει τον πατέρα μου από την άβολη θέση όπου βρίσκεται στην πλάτη του κόκκινου επιβήτορα.

Το γκρίζο άλογο δεν καταφέρνει να κρατήσει τον πατέρα μου από το στήθος, κι εκείνος πέφτει στην άμμο τσακισμένος προτού καν τον ποδοπατήσουν οι οπλές των αλόγων που ακολουθούν. Ήταν στη δεύτερη θέση, οπότε κυλάει ένα ολόκληρο, ατέλειωτο λεπτό μέχρι να περάσουν

και τα υπόλοιπα άλογα από πάνω του, προτού μπορέσω να δω πάλι το σώμα του. Τώρα πια είναι μια μαυροκόκινη κηλίδα, μισοβυθισμένη στην αφρισμένη παλίρροια. Ο κόκκινος επιβήτορας κινείται ασταμάτητα σε κύκλους, έτοιμος να μεταμορφωθεί σε πεινασμένο πλάσμα της θάλασσας. Παρ' όλα αυτά κάνει αυτό που του ζήτησα· δεν τρώει εκείνο το πράγμα που μόλις πριν λίγο ήταν ο πατέρας μου. Αντί γι' αυτό, ο επιβήτορας επιστρέφει στο νερό. Σήμερα τίποτε δεν είναι τόσο κόκκινο όσο η θάλασσα.

Δεν φέρνω συχνά στον νου μου τον πατέρα μου νεκρό μέσα στους κατακόκκινους αφρούς. Αντίθετα, τον θυμάμαι όπως ήταν πριν από τον αγώνα... φοβισμένο.

Εγώ δεν θα κάνω το ίδιο λάθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

ΠΑΚ

Όλοι λένε ότι τα αδέρφια μου χωρίς εμένα θα ήταν χαμένα, η αλήθεια είναι ότι εγώ θα ήμουν χαμένη χωρίς αυτά.

Αν ρωτήσεις κάποιον στο νησί από πού είναι, θα σου απαντήσουν κάτι του τύπου: «Έξω απ' το Σκάρμουθ» ή «Από την πίσω μεριά του Θίσμπυ, την άγρια» ή «Ένα τσιγάρο δρόμο από τη Θόλα». Όμως όχι εγώ. Θυμάμαι, ήμουνα μικρή, κρατούσα το αργασμένο χέρι του πατέρα μου κι ένας μαραγκιασμένος γερο-αγρότης, δαρμένος από τους αέρηδες, με ρώτησε: «Από πού είσαι συ, τσούπρα;». Κι εγώ, με μια φωνή πολύ δυνατή για το μικροσκοπικό, φακιδιάρικο σουλούπι μου, απάντησα: «Από το σπίτι των Κόννολλυ». Κι εκείνος είπε: «Τι 'ν' τούτο πάλι;» κι εγώ απάντησα: «Εκεί όπου ζούμε εμείς οι Κόννολλυ. Κι εγώ είμαι μία από αυτούς». Κι αμέσως μετά –ακόμη ντρέπομαι λίγο γι' αυτό που είπα μετά, γιατί δείχνει μια σκοτεινή πτυχή του χαρακτήρα μου– πρόσθεσα: «Ενώ εσύ δεν είσαι Κόννολλυ».

Κάπως έτσι έχουν τα πράγματα. Υπάρχουν οι Κόννολλυ, υπάρχει και ο υπόλοιπος κόσμος – αν και ο υπόλοιπος

κόσμος δεν είναι δα και τόσο μεγάλος, αν τύχει και ζεις στο Θίσιμπυ. Μέχρι και το προηγούμενο φθινόπωρο πάντα έτσι ήταν: εγώ, ο μικρότερος αδερφός μου, ο Φιν, ο μεγαλύτερος αδερφός μου ο Γκέιμπ και οι γονείς μας. Ήμασταν μια σχετικά σιωπηλή οικογένεια. Ο Φιν συναρμολογούσε συνέχεια ό,τι έβρισκε μπροστά του, μετά τα αποσυναρμολογούσε και φύλαγε όσα κομμάτια περίσσευαν σ' ένα κουτί κάτω από το κρεβάτι του. Ούτε ο Γκέιμπ ήταν φανατικός της κουβέντας. Έξι χρόνια μεγαλύτερός μου, λες κι έκανε οικονομία δυνάμεων για να μπορεί να ρίχνει μπόι· στα δεκατρία του είχε ήδη φτάσει στο 1,82. Ο πατέρας μου, όταν ήταν στο σπίτι, έπαιζε φυσαρμόνικα και η μητέρα μου έκανε κάθε βράδυ το ίδιο θαύμα με τα καρβέλια και τα ψάρια – φυσικά δεν είχα καταλάβει πόσο σπουδαίο θαύμα ήταν, παρά μόνο όταν η μητέρα μου δεν ζούσε πια.

Όχι πως δεν ήμασταν φιλικοί με τους κατοίκους του νησιού. Απλώς ήμασταν πιο φιλικοί αναμεταξύ μας. Το να είσαι Κόννολλυ ήταν υπεράνω όλων· αυτός ήταν ο μοναδικός κανόνας. Μπορούσες να πληγώσεις τα αισθήματα όποιου ήθελες, αρκεί να μην πλήγωνες τα αισθήματα ενός Κόννολλυ.

Είμαστε στα μισά του Οκτώβρη. Η μέρα, όπως κάθε φθινοπωρινή μέρα στο νησί, ξεκινάει με κρύο, αλλά η ατμόσφαιρα ζεσταίνει και γλυκαίνει όταν αρχίζει να ανεβαίνει ο ήλιος. Παίρνω μια ξύστρα και μια βούρτσα για τα άλογα και καθαρίζω την Νταβ ώπου τα δάχτυλά μου αρχίζουν να ζεσταίνονται. Όταν έρχεται η ώρα να τη σελώσω, η Νταβ είναι καθαρή κι εγώ βρόμικη. Είναι η φοράδα μου κι η καλύτερή μου φίλη. Την αγαπώ τόσο πολύ που συχνά ανησυχώ μήπως αργά ή γρήγορα της συμβεί κάτι κακό.

Καθώς τραβάω τη ζώνη της σέλας, η Νταβ με σπρώχνει για μια στιγμή με τη μουσούδα της, μετά αποτραβιέται στα γρήγορα· κι εκείνη με αγαπάει. Δεν έχω στη διάθεσή μου πολλή ώρα για ιππασία. Πρέπει να γυρίσω σύντομα για να βοηθήσω τον Φιν να ετοιμάσουμε μπισκότα για τα μαγαζιά. Επιπλέον ζωγραφίζω τσαγιέρες για τους τουρίστες και, μια που πλησιάζουν οι αγώνες, έχω πολλές παραγγελίες που με περιμένουν. Όταν τελειώσουν οι αγώνες και μέχρι την άνοιξη, δεν θα έχουμε πια καθόλου επισκέπτες από απέναντι. Δεν είναι να τον εμπιστευέσαι τον ωκεανό τον χειμώνα. Ο Γκείμπ θα λείπει όλη μέρα· δουλεύει στο ξενοδοχείο του Σκάρμουθ, ετοιμάζει τα δωμάτια όπου θα μείνουν οι θεατές των αγώνων. Όταν είσαι ορφανό στο Θίσμπυ μόνο με σκληρή δουλειά τα βγάζεις πέρα.

Η αλήθεια είναι ότι μέχρι και πριν από μερικά χρόνια, όταν άρχισα να διαβάζω περιοδικά, δεν είχα συνειδητοποιήσει πως δεν έχει και πολλά να κάνει κανείς εδώ στο νησί. Μπορεί εγώ να μην το καταλαβαίνω, αλλά το Θίσμπυ είναι μια σταλιά τόπος· τέσσερις χιλιάδες άνθρωποι όλοι κι όλοι μαζεμένοι σ' έναν απόκρημνο βράχο καταμεσής της θάλασσας. Απέχει πολύ από την απέναντι στεριά. Κι είναι γεμάτος γκρεμούς, άλογα, πρόβατα και στενούς, φιδογυριστούς δρόμους που περνούν δίπλα στα χέρσα χωράφια ίσαμε το Σκάρμουθ, τη μεγαλύτερη πόλη του νησιού. Στην πραγματικότητα το νησί μια χαρά είναι – ώσπου να γνωρίσεις κάτι διαφορετικό.

Για να είμαι ειλικρινής, εγώ το διαφορετικό το έχω γνωρίσει αλλά και πάλι μια χαρά μου πέφτει το νησί.

Να 'μαι λοιπόν πάνω στην Νταβ να ιππεύω, τα δάχτυλα των ποδιών μου παγωμένα μέσα στις βρόμικες μπότες μου κι ο Φιν στο δρομάκι έξω απ' το σπίτι μας, μέσα στο Μόρρις του να βάζει μαύρη κολλητική ταινία σ' ένα σχί-

σιμο στο κάθισμα του οδηγού. Το σκίσιμο ήταν «δώρο» της Πάφφιν, της γάτας του αχυρώνα. Τουλάχιστον τώρα ο Φιν έμαθε να μην αφήνει κατεβασμένα τα τζάμια του αυτοκινήτου. Καμώνεται πως τον εκνευρίζουν κάτι τέτοια μπαλώματα, αλλά είμαι σίγουρη ότι κατά βάθος πετάει τη σκούφια του. Απλώς ο προσωπικός κώδικας του Φιν δεν επιτρέπει εκδηλώσεις υπερβολικής χαράς.

Μόλις με βλέπει καβάλα στην Νταβ, μου ρίχνει ένα βλέμμα όλο υπονοούμενα. Μια φορά κι έναν καιρό, πριν από πέρσι δηλαδή, αυτό το βλέμμα θα γινόταν στη συνέχεια πονηρό χαμόγελο, μετά ο Φιν θα γκάζωνε τη μηχανή και θα παραβγαίναμε οι δυο μας, εγώ με την Νταβ κι εκείνος με το αυτοκίνητο – αν και τυπικά είναι μικρός ακόμη για να οδηγεί· πάρα πολύ μικρός, για να κυριολεκτούμε. Αλλά τι πείραζε; Ποιος θα μας σταματούσε; Κι έτσι παραβγαίναμε, εγώ από τα χωράφια κι εκείνος από τον δρόμο. Όποιος έφτανε πρώτος στην παραλία έπρεπε για μια βδομάδα να στρώνει το κρεβάτι του άλλου.

Όμως εδώ και σχεδόν έναν χρόνο τις κόψαμε τις κόντρες. Από τότε που πέθαναν οι γονείς μου. Σ' εκείνη τη βάρκα.

Απομακρύνω την Νταβ, κάνουμε κύκλους στην πίσω αυλή. Σήμερα δεν κρατιέται, ούτε να συγκεντρωθεί μπορεί, κι εγώ κρυώνω πολύ για να τη χαλαρώσω και να κάνουμε ασκήσεις πειθαρχίας. Θέλει να καλπάσει.

Ακούω τη μηχανή του Μόρρις να μαρσάρει. Καθώς γυρίζω, παίρνει το μάτι μου το αυτοκίνητο να χυμάει στο δρομάκι, η κακοσυντηρημένη εξάτμιση να ξερνάει καπνό. Ένα λεπτό αργότερα ακούω τη θριαμβευτική κραυγή του Φιν. Βγάζει το κεφάλι του από το παράθυρο· το πρόσωπό του χλωμό κάτω από τα σκονισμένα του μαλλιά κι ένα πλατύ χαμόγελο που αποκαλύπτει όλα του τα δόντια.

«Μήπως περιμένεις επίσημη πρόσκληση;» φωνάζει. Βάζει πάλι μέσα το κεφάλι και η μηχανή μαρσάρει.

«Την έκανες!» του λέω, παρόλο που είναι ήδη μακριά, πολύ μακριά για να με ακούσει. Η Νταβ μαζεύει τα αυτιά της προς τα πίσω, έπειτα ριγώντας τα ορθώνει προς τη μεριά του δρόμου. Η μέρα είναι κρύα κι έχει αέρα, οπότε δεν θέλει πολλά πολλά. Πιέζω τις γάμπες μου στα πλευρά της, πλαταγίζω τη γλώσσα μου.

Η Νταβ αναλαμβάνει δράση, σβόλοι λάσπης πετάγονται πίσω της καθώς οι οπλές της χτυπάνε στο χώμα και ξεχυνόμαστε πίσω από τον Φιν.

Η διαδρομή που θ' ακολουθήσει ο Φιν δεν είναι άγνωστη. Αναγκαστικά θα πάει από τον δρόμο και υπάρχει μόνο ένας, ο κεντρικός, που οδηγεί στο Σκάρμουθ, αυτός που περνάει από το σπίτι μας. Δεν είναι όμως κανένας ίσιος δρόμος· όλο στροφές γύρω από πολύχρωμα χωράφια ζωσμένα από πετρόχτιστες μάντρες και φράχτες από θάμνους. Δεν έχει νόημα ν' ακολουθήσω αυτή την ελικοειδή διαδρομή πίσω από ένα σύννεφο σκόνης. Αντίθετα, η Νταβ κι εγώ θα κόψουμε δρόμο μέσα από τα χωράφια. Η Νταβ δεν είναι μεγαλόσωμη – κανένα από τα κανονικά άλογα του νησιού δεν είναι, αφού το χορτάρι δεν είναι και τίποτα σπουδαίο· αλλά είναι πολύ καλή στα άλματα και γενναία. Έτσι λοιπόν μπορούμε, όποτε χρειαστεί, να πηδάμε πάνω από φράχτες, αρκεί βέβαια να προσφέρεται το έδαφος.

Στρίβουμε στην πρώτη γωνία τρομάζοντας κάμποσα πρόβατα. «Συγγνώμη» τους λέω, κοιτάζοντας πίσω μου. Ο επόμενος φράχτης προβάλλει καθώς εγώ έχω ακόμη τον νου μου στα πρόβατα και η Νταβ πρέπει να επιταχύνει προκειμένου να προσγειωθεί από την άλλη μεριά του φράχτη. Αφήνω τα γκέμια για να της δώσω το ελεύθερο στο άλμα, σε μία από τις χειρότερες προσπάθειες που

έχουν γίνει ποτέ, αλλά τουλάχιστον έστω κι έτσι, απέφυγα να της τσιτώσω τις στομίδες· καταφέρνει και μαζεύει σφιχτά τα πόδια της καθώς προσγειώνεται, και μ' αυτό τον τρόπο σώζει και τις δυο μας. Όταν πια καλπάζει μακριά από τον φράχτη, πιάνω και πάλι τα χαλινάρια και της δίνω ελαφρά χτυπηματάκια στον ώμο για να της αναγνωρίσω το γεγονός πως μας έσωσε· εκείνη πάλι στρέφει προς εμένα το αυτί της για να μου δείξει ότι εκτιμάει αυτή μου την κίνηση.

Ξεχύνεται σ' ένα χωράφι που κάποτε είχε πρόβατα, αλλά τώρα έχει μόνο θάμνους και ξεραμένα χόρτα που περιμένουν να καούν. Το Μόρρις ακόμη προπορεύεται, σκουρόχρωμη κουκκίδα μπροστά από ένα βουνό σκόνης. Δεν ανησυχώ για το προβάδισμα του Φιν. Για να φτάσει με το αυτοκίνητο στην παραλία θα πρέπει είτε να πάρει τον δρόμο μέσα από την πόλη, με τις συνεχείς δεξιές στροφές και τις διαβάσεις των πεζών, είτε να κάνει παράκαμψη γύρω από την πόλη, χάνοντας έτσι αρκετό χρόνο και δίνοντας σ' εμάς μια καλή ευκαιρία να το φτάσουμε.

Ακούω το Μόρρις να διστάζει στη διασταύρωση και μετά να ανεβαίνει ακάθεκτο προς την πόλη. Εγώ μπορώ είτε να ακολουθήσω τον δρόμο περιμετρικά του Σκάρμουθ και να αποφύγω άλλα άλματα, είτε να περάσω ξυστά από την πόλη, διασχίζοντας κάμποσες αυλές σπιτιών και διακινδυνεύοντας να με δει ο Γκέιμπ από το ξενοδοχείο.

Ήδη με φαντάζομαι να ορμάω πρώτη στην παραλία.

Αποφασίζω να ρισκάρω να με δει ο Γκέιμπ. Πάει πολύς καιρός που δεν έχω κάνει κάτι παρόμοιο, κι οι ξινές γιαγιάδες δεν έχουν πια λόγο να παραπονιούνται για κάποιο άλογο που περνάει από τις αυλές τους· αρκεί να μην ισοπεδώσουμε κάτι που τους είναι απαραίτητο.

«Φύγαμε, Νταβ» ψιθυρίζω. Ορμάει κάθετα στον δρό-

μο, χώνεται μέσα από ένα άνοιγμα στους θάμνους. Εδώ τα σπίτια μοιάζουν σαν να φύτευσαν στα βράχια. Στην πίσω πλευρά τους βλέπεις κάτι αυλές όπου επικρατεί το χάος, είναι γεμάτες πράγματα που περίσσεψαν από τα σπίτια, ενώ από μπροστά υπάρχει μια έκταση από συμπαγή πέτρα, όπου δεν επιτρέπεται να καλπάσει άλογο. Ο μόνος τρόπος, λοιπόν, να πας απέναντι είναι να περάσεις μέσα από πέντε έξι αυλές και μπροστά από το ξενοδοχείο που είναι στην άλλη πλευρά.

Θέλω να ελπίζω πως όλοι θα είναι απασχολημένοι με τις δουλειές τους είτε στην αποβάθρα είτε στις κουζίνες. Κι έτσι ορμάμε στις αυλές, στην αρχή πηδώντας άνετα πάνω από χειράμαξες, μετά αποφεύγοντας ένα βουναλάκι βότανα και στη συνέχεια γλιτώνοντας από ένα διαβολικό τεριέ που μας γαβγίζει με λύσσα. Πηδώντας, τέλος, πάνω από μια παλιά, άδεια μπανιέρα στην τελευταία αυλή –άγνωστο τι δουλειά είχε εκεί η μπανιέρα–, να 'μαστε τελικά στον δρόμο του ξενοδοχείου.

Φυσικά ο Γκέιμπ είναι εκεί και με βλέπει αμέσως.

Σκουπίζει το δρομάκι μπροστά στο ξενοδοχείο με μια τεράστια σκούπα. Το ξενοδοχείο είναι ένα απωθητικό κτίριο καλυμμένο με κισσό – τα φύλλα είναι τόπους τόπους κομμένα σε σχήμα τετραγώνου, για να μπαίνει ο ήλιος από τα παράθυρα με τα φωτεινά μπλε περβάζια. Το ύψος του κτιρίου εμποδίζει το πρωινό φως, ρίχνοντας μια βαθιά μπλε σκιά στο λιθόστρωτο μονοπάτι που σκουπίζει ο Γκέιμπ. Ο αδερφός μου δείχνει ψηλός και μεγαλύτερος απ' όσο είναι, με το καφέ σακάκι που τονίζει τους φαρδείς ώμους του. Τα πυρρόξανθα μαλλιά του, λίγο πιο μακριά απ' όσο πρέπει, του καλύπτουν τον σβέρκο παρ' όλα αυτά είναι όμορφος. Ξαφνικά νιώθω τρελή περηφάνια που είναι αδερφός μου. Σταματάει το σκούπισμα, στηρίζεται

στο κοντάρι της σκούπας και με παρακολουθεί να καλπάζω με την Νταβ.

«Μη θυμώσεις!» του φωνάζω.

Ένα χαμόγελο σχηματίζεται στη μια άκρη των χειλιών του, που όμως δεν φτάνει μέχρι την άλλη. Έως και χαμόγελο ευτυχίας θα το έλεγες – εάν δεν είχες δει ποτέ ένα από τα ειλικρινή του χαμόγελα. Το πιο λυπηρό όμως είναι ότι πλέον έχω συνηθίσει σ' αυτό το φεύτικο χαμόγελό του. Έχω όλη τη διάθεση να περιμένω να ξαναδώ το αληθινό του χαμόγελο, χωρίς να συνειδητοποιώ πως το καλύτερο θα ήταν να είχα κάνει κι εγώ καμιά προσπάθεια για να το ξαναβρεί.

Τροχάζουμε και με το που βγαίνουμε από το μονοπάτι και ξαναβρισκόμαστε σε χορτάρι, πιέζω την Νταβ να καλπάσει. Εδώ το έδαφος είναι μαλακό κι αμμόδες κι αρχίζει να κατηφορίζει απότομα, το μονοπάτι γίνεται πιο στενό ανάμεσα στους λόφους και τους αμμόλοφους που οδηγούν στην ακτή. Δεν μπορώ να ξέρω αν ο Φιν προπορεύεται ή είναι πίσω μας. Αναγκάζομαι να τραβώ τα γκέμια, να συγκρατώ την Νταβ για να τριποδίζει, αφού η κλίση γίνεται όλο και πιο απότομη. Στο τέλος, μ' ένα αδέξιο άλμα βρισκόμαστε στο ίδιο επίπεδο με τη θάλασσα. Με το που αφήνουμε πίσω μας τον τελευταίο λόφο, ξεφυσάω όλο νεύρα· το Μόρρις βρίσκεται ήδη παρκαρισμένο εκεί όπου το χορτάρι συναντά την άμμο. Μια μυρωδιά εξουθένωσης πλανιέται στον αέρα.

«Όπως και να 'χει, είσαι και η πρώτη» ψιθυρίζω στην Νταβ. Της έχει κοπεί η ανάσα, παρά τούτα ξεφυσάει δυνατά. Θεωρεί ότι η κούρσα ήταν καλή.

Η πόρτα του οδηγού είναι ανοιχτή, ο Φιν περιμένει, ο μισός μέσα στο αυτοκίνητο, τα πόδια του πατούν στο μαρσπιέ, το ένα του χέρι ακουμπισμένο στην οροφή, το

άλλο στην ανοιχτή πόρτα. Κοιτάζει πέρα προς τη θάλασσα, αλλά όταν η Νταβ ξεφυσάει πάλι, στρέφεται προς το μέρος μας με αντήλιο το χέρι του. Διαπιστώνω πως το πρόσωπό του δείχνει ανήσυχο κι έτσι σπρώχνω την Νταβ να πάμε δίπλα στο αυτοκίνητο. Αφήνω τα χαλινάρια της, για να μπορέσει να βοσκήσει όσο θα στεκόμαστε εκεί, αλλά δεν χαμηλώνει το κεφάλι της. Αντίθετα, στρέφει κι εκείνη τα μάτια της κατά τον ωκεανό.

«Τι τρέχει;» ρωτάω. Νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται.

Ακολουθώ το βλέμμα του Φιν. Μόλις που διακρίνω ένα γκριζο κεφάλι να υψώνεται από τα κύματα· είναι τόσο μακριά, και τόσο γκριζο, όσο και η ανταριασμένη θάλασσα, παραλίγο να νομίσω ότι είναι της φαντασίας μου. Όμως τα μάτια του Φιν δεν θα ήταν γουρλωμένα αν δεν ήταν σίγουρος γι' αυτό που έβλεπε. Τελικά το κεφάλι προβάλλει και πάλι, κι αυτή τη φορά βλέπω ολοκάθαρα κάτι σκούρα ρουθούνια να ξεφυσάνε τόσο δυνατά που ακόμη κι από δω που βρίσκομαι διακρίνω μια πινελιά κόκκινο στο εσωτερικό τους. Ακολουθεί το υπόλοιπο κεφάλι, μετά ο λαιμός με τη σγουρή χαίτη να 'χει κολλήσει μουσκεμένη πάνω του, μετά οι γεροί ώμοι να γυαλίζουν από το νερό. Το άλογο της θάλασσας προβάλλει από τον ωκεανό μ' ένα τεράστιο άλμα, λες και τα τελευταία αυτά μέτρα πάνω από την παλίρροια ήταν εμπόδιο ανυπέρβλητο που έπρεπε να ξεπεραστεί.

Βλέποντας το άλογο να καλπάζει καταπάνω μας, ο Φιν ζαρώνει. Τον πιάνω μαλακά από το χέρι, αν κι εμένα μου έχει φτάσει η ψυχή στο στόμα.

«Μην κουνιέσαι» ψιθυρίζω. «Μην κουνιέσαι, μην κουνιέσαι, μην κουνιέσαι!»

Το μυαλό μου έχει κολλήσει σ' αυτό που τόσες φορές

έχω ακούσει για τα άλογα της θάλασσας, πως τρελαίνονται για κινούμενους στόχους, για κυνήγι. Σκαρώνω νοερά έναν κατάλογο με τους λόγους που δεν θα μας επιτεθεί: είμαστε ακίνητοι, δεν είμαστε κοντά στο νερό, βρισκόμαστε δίπλα στο Μόρρις και τα άλογα της θάλασσας αντιπαθούν το μέταλλο.

Τελικά το άλογο μας προσπερνάει καλπάζοντας. Βλέπω τον Φιν να ξεροκαταπίνει, το μήλο του Αδάμ ανεβοκατεβαίνει στον αδύνατο λαιμό του, αλλά η αλήθεια είναι μία, είναι πολύ δύσκολο να μη σε πιάσει τρεμούλα ώσπου να δεις το άλογο να πηδάει πίσω στα νερά.

Ήρθαν πάλι.

Αυτό συμβαίνει κάθε φθινόπωρο. Οι γονείς μου δεν παρακολουθούσαν τους αγώνες αλλά, όπως και να 'χει, πάνω κάτω την ξέρω την ιστορία. Όσο πιο κοντά στον Νοέμβριο βρισκόμαστε, τόσο πιο πολλά άλογα φέρνει η θάλασσα. Όσοι από τους κατοίκους του νησιού θέλουν να αγωνιστούν στους επόμενους Αγώνες του Σκορπιού βγαίνουν ανά μεγάλες ομάδες για κυνήγι, προκειμένου να πιάσουν το καινούριο καπλ ίσκα τους – κάτι που είναι πάντα πολύ επικίνδυνο, αφού τα άλογα είναι πεινασμένα και τρελαμένα από τη θάλασσα. Η εμφάνιση των καινούριων αλόγων είναι το σήμα για όσους θα πάρουν μέρος στους αγώνες της χρονιάς ν' αρχίσουν να εκπαιδεύουν τα άλογα που είχαν πιάσει τον προηγούμενο χρόνο· άλογα που συγκριτικά ήταν υπάκουα όλο αυτό το διάστημα, ως τη στιγμή που η μυρωδιά της φθινοπωρινής θάλασσας αρχίζει να ξυπνάει τη μαγεία μέσα τους.

Στη διάρκεια του Οκτωβρίου, μέχρι και την πρώτη Νοέμβρη, το νησί χαρτογραφείται σε ασφαλείς κι επικίνδυνες περιοχές, αφού –εκτός κι αν είσαι ένας από τους αναβάτες– καλύτερα να μη βρεθείς στον δρόμο ενός καπλ

ίσκα που κάνει σαν τρελό. Οι γονείς μας προσπάθησαν σκληρά να μας προστατέψουν από την πραγματικότητα που αφορούσε τα άλογα ίσκα, αλλά ήταν αδύνατο να την αποφύγουμε τελείως. Όλο και κάποιοι φίλοι απουσίαζαν από το σχολείο επειδή ένα άλογο ίσκα είχε σκοτώσει μέσα στη νύχτα τον σκύλο τους. Οδηγώντας στον δρόμο για το Σκάρμουθ ο μπαμπάς όλο και κάποιο κουφάρι θα αναγκαζόταν να παρακάμψει, απομεινάρει καβγά ανάμεσα σε άλογο της θάλασσας και άλογο της στεριάς. Οι καμπάνες του Αγίου Κολόμπα όλο και θα χτυπούσαν το καταμεσήμερο για την κηδεία κάποιου ψαρά που βρέθηκε ανύποτος στην ακτή.

Ούτε εγώ ούτε ο Φιν έχουμε ανάγκη να μας πουν πόσο επικίνδυνα είναι αυτά τα άλογα. Το ξέρουμε. Το ζούμε καθημερινά.

«Έλα, πάμε» του λέω. Έτσι όπως κοιτάζει πέρα κατά τη θάλασσα, τα αδύνατα μπράτσα του δεμένα στο στήθος του, δείχνει μικρούλης ο μικρός αδερφός μου· αν και στην πραγματικότητα βρίσκεται σ' εκείνο το παράξενο ενδιαμέσο, κάπου ανάμεσα σε παιδί και σε άντρα. Νιώθω την ξαφνική ανάγκη να τον προστατέψω από τη θλίψη που θα φέρει ο Οκτώβρης. Αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι η θλίψη αυτού του Οκτώβρη για την οποία πρέπει να ανησυχώ· είναι η θλίψη ενός Οκτώβρη που έχει ήδη περάσει ανεπιστρεπτί.

Ο Φιν δεν απαντάει, απλώς χώνεται και πάλι μέσα στο Μόρρις και κοπανάει την πόρτα δίχως να με κοιτάξει. Η μέρα στράβωσε ήδη. Και δεν έχει γυρίσει ακόμη σπίτι ο Γκέιμπ.